

Martin Hansen: Da jeg første Gang havde Ordet angaaende denne Sag, slog jeg de Hovedformaal fast, som vi skulde opnaa ved Ændringen af denne Lov. Og nu har jo den højtærede Minister yderligere understreget dette ved at fremhæve de 3 Hovedformaal, vi skal naa — han regnede nu med 4; jeg slog dem sammen til 3. Vi skulde opnaa Beparelser; og disse Beparelser skulde opnaas ved at indskrænke Omraadet for dem, der kunde komme ind under Aldersrentelovens Bestemmelser. Dette skulde ske paa den Maade, at vi ikke gik saa højt op og ogsaa sænkede Renten noget for dem, der havde en væsentlig Indtægt. Det andet Punkt var at stille de enligt stillede og navnlig de ugifte noget bedre og det tredje at give Kommunerne noget mere Indflydelse, nogen Bevægelsesfrihed.

Hvad nu det første Punkt angaar, gik jeg i min første Tale ud fra, at vi kunde være enige, og det tror jeg fremdeles, thi den Kritik, det Angreb, der er rettet her imod det, tager jeg ikke for gode Varer, al den Stund vi har været enige om det og der heller ingen anden Vej er at gaa. Den højtærede Minister har gjort Rede for, hvorledes dette Forhold ligger i Forhold til det Forslag, der ligger oppe i Landstinget. Hvis der skal være Mening i Kritikken, maa det derfor i Virkeligheden være den, at det, man gaar imod, er, at Kommunalbestyrelserne i væsentlig Grad stilles frit med Hensyn til deres Ydelser. Det er i Virkeligheden det eneste, man retter sit Angreb imod. Man kan nemlig ikke afkræfte, hvad jeg sagde forleden Dag, at Loven, brugt fuldt ud, vil stille dem, der har liden eller ingen Indtægt, gunstigere end efter den nuværende Lov. Det er et Faktum. Men naturligvis er det uendelig rørende, naar det ærede Medlem Hr. Holger Larsen og ogsaa det ærede Medlem Hr. Hauge siger, at det gør dem ondt for mig. Det skal det nu ikke, men jeg forstaar dog i fuldt Maal at paaskønne deres Medfølelse.

Til det ærede Medlem Hr. Holger Larsen vil jeg sige, at det ærede Medlems Stilling aabenbarer jo en forfærdelig Mistro til Kommunalbestyrelserne. Hele hans Angreb er i Virkeligheden rettet mod dem, han frygter for, at de ikke vil bruge Loven, som den kan bruges, saaledes som den er formet. Den højtærede Minister har peget paa en Ting, som jeg ogsaa havde tænkt at ville nævne, nemlig at hele den gamle Understøttelseslovgivning hvilede paa Skønprincippet fra Kommunernes Side. Kommunerne skulde betale Halvparten, og dog naaede vi op til det meget store Beløb, der blev nævnt af Mi-

nisteren, nogle og tres Millioner Kroner. Men dernæst har ogsaa den nuværende Aldersrentelov et Skønsmoment, de 25 pCt., som det ærede Medlem selv var inde paa. Nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, om disse 25 pCt., som Kommunalbestyrelserne har Ret til at yde Enker og Enkemænd udover den faste Takst, ikke i høj Grad er blevet brugt. Hvis det ærede Medlem er enig med mig deri, synes den Kritik, han i øvrigt rettede mod Kommunalbestyrelserne, at maatte falde fuldstændig bort, og det er jo en uomtvistelig Sandhed, at de 25 pCt. er blevet brugt i en overordentlig høj Grad, jeg er tilbøjelig til at tro, at de er blevet brugt over hele Linien, netop i Erkendelse af, at ellers vilde Taksterne være for lave. Det, der har været Mangelen, og det, som Kommunalbestyrelserne har anket over, er just dette, at de ikke efter Loven kunde yde de ugifte, de enligt stillede, disse 25 pCt. Alt dette turde være et talende Vidnesbyrd om, at Kommunalbestyrelserne baade har Forstaaelse, Sind og Hjerte for at yde det nødvendige, hvor det kræves. I det hele har det efter min Mening været Mangelen ved den nuværende Lov, at Kommunerne er for stærkt länkebundne, saa at de ikke, hvor Livet maatte kræve det, kunde yde noget mere.

Efter at jeg har slaaet disse 3 Hovedformaal fast og ogsaa paavist, hvorledes Loven kan benyttes, har jeg holdt Spørgsmaalet om Vejen, ad hvilken vi skal gaa for at naa Maalet, aaben. Jeg har udtrykkelig sagt, at jeg personlig var en Tilhænger af de faste Takster og fremdeles er det, og at Spørgsmaalet om, hvilken Vej vi eventuelt skulde gaa, ligger indenfor Forhandlingens Rammer. Jeg advarede det ærede Medlem mod at bruge stærke Udtryk, og jeg vilde ogsaa have sat mest Pris paa, om det ærede Medlem havde anslaaet dæmpede Melodier, jeg tror, det ligger bedst for hans Stemme. Men det har han altsaa ikke villet, han tog det høje C, og han kom saa højt op, at han sagde, at dette var det sletteste og grusomste Forslag, der havde ligget paa Tingets Bord. Men her tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Det, der skulde gøre det til det sletteste og grusomste Forslag, var, at der var aabnet Adgang for Kommunernes frie Skøn. Men her skulde det ærede Medlem huske sig lidt om. Socialdemokratiet har jo ogsaa en Forhistorie. Der var en Gang . . . saadan begynder de fleste Historier, og saadan begynder ogsaa denne, og det er ikke saa længe siden, at det er urigtigt. Det er nemlig ikke længere siden end i 1917—18, at Socialdemokratiet